

му се радватъ. Какво му гризе сърцето, че не му дава мира и когато съдне да се повесели? На и сега — умисленъ стои и умисленъ си утиде и ни остави...

Милку.

Е, ваша свѣтлость, — тѣй ви се струва...

Симу (клати глава).

Никакъ не ми се допада това: азъ ви казвамъ правичката...

Добринъ (пие).

Да ви кажъ ли азъ? виното много хубаво! хлѣзга се като масло и се разлива по жилитъ ти, та те кара като младъ да подскачашъ. (налива самъ и подава на Сима) Земи, Симо, и да видишъ: прилича на онова, што го пихме въ Одринъ, помнишъ?

Симу.

Пий ти, мене не ми се пие. (утива на страна).

Добринъ.

Хубаво каза. На здраве! (пие) Наистина казвамъ, виното е сжштото онова.

Милку.

Што го пихме въ Одринъ слѣдъ битката ли?

Добринъ.

Че битка ли бѣше!... туй Гърцитъ и тѣ ги бивало по нѣкогажъ.

Милку.

Ама при Сересъ — съвсѣмъ бѣхъ ѣж забъркале (смѣе се).

Добринъ.

Не думай, че и тамъ ги биваше, но добръ че на време пристигнахъ царятъ и Иванку.